

новѣрието. — Отъ друга страна ако Юлиенъ иска-
зува мнѣния толкосъ противни на монѣтъ, ако не ми
оставя нити едно горчиво-подиграванье, ако благово-
волява и твърдѣ малко да ме ласкае, това сичко нали
барѣ е доказателството, че не е шпионинъ; — освѣнъ
ако тоя начинъ да ми докача честолюбието да не
бжде една истънчена хитрость! — Нъ нѣ; не го вѣ-
рувамъ. Като се осѣщамъ докаченъ отъ подиграва-
нъетата му, иска ми се да се убѣдиж, че тѣ излизатъ
само отъ единъ нисѣкъ човѣкъ. Нѣка испъдимъ отъ
духътъ си тая просташка злина, която сжмъ осеж-
далъ хиляди пжтя у другиго. Нѣ, Юлиенъ нѣма дру-
ги характеръ освѣнъ своятъ си: той е безсрамникъ,
нѣ нѣ шпионинъ. — И послѣ, нанстина, имамъ ли
право да наричамъ *безсрамность* онова, което за него
не е освѣнъ *чистосърдечие*? — Ето ти смиrenomж-
дрието, о лицемѣре! Стига щото нѣкой, съсъ едно
опако отежжданье, да покаже едно лъжливо ученье
и ти се приемѣ на вѣруванъето, ето ти, че не те е
страхъ да го уничижявашъ. — И Богъ знае да ли
това нетѣрпѣливо смиrenomждрие, тая лукава рев-
ность на единъ човѣкъ, който се казува християнинъ,
не трѣбува по-скоро да се отеждѣтъ отъ колкото
грозното чистосърдечие на тоя невѣрникъ: — Може
би да не трѣбува освѣнъ една искра отъ благодать
щото тая любовь толкосъ горѣща за истината да се
прѣобрази на религия по искренна отъ моята! —
Да ли не щж да направѣж по-добрѣ да се молиж за
него, отъ колкото да се мислиж по-добрѣ и да се
разярявамъ? — Кой знае да ли, когато деряхъ пис-
мото му съсъ гнѣвъ, не прочиташе моето съ благо-
наклонность, и да ме мисли за доста добъръ за да
не ме докача съсъ свободата на думитѣ си? Кой ще